

ШАРЛ-ЮБЕР МИЛВОА ЛИСТОПАД

Превод от френски: Кирил Кадийски, 2004

chitanka.info

Сред оголелите гори
с килим от шума под краката
бе пусто, глухо; в тишината
мълчеше славеят дори.
Болник, дочакал своята есен
в зорите на живота млад,
дошъл бе, в тиха скръб унесен,
да се сбогува с тоя свят:
„О, сбогом лес... и аз ще падна;
над мойта участ заритай —
листата по земята хладна
предричат близкия ми край.
Оракул зъл, под тия клони
ти каза ми: — Над теб лесът
пак сълзи-листи ще зарони,
но вече за последен път.
Дори и кипарисът вечен
над теб — завинаги обречен —
жалейно вейки сам склони:
ще свехне твойта младост клета
преди по хълми и полета
да паднат първите слани.
Умирам... Твоят полъх леден
докосна ме и мен дори.
Изтля животът ненагледен,
стопа се като сън в зори.

Ридай, ридай, друг изход няма,
затрупай всичко покрай мен
и скрий пътеките от мама
към моя гроб усамотен.
Но ако видиш мойта мила
по залез, скръбен взор склонила,
да дойде тук, над мен да бди,
срещни я, лес, и с реч унила

*и мойта сянка събуди!“
Тъй каза... Тръгна. И изчезна.
И — сетен лист — в бездънна бездна
слетя и сетният му ден.
Под кичест дъб и днес белее
на гроба камъкът студен.
Но милата му днес къде е?
Днес само някакъв пастир,
зората щом заруменее,
смуцава неговия мир.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.